

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a Nochta és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **I. r. és II. r. felperesnek** a Weisz és Szabó Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyiségi jogsértés megállapítása iránti perében a Zala Megyei Bíróság 2010. április 7. napján kelt 6.P.21.872/2009/18. sorszám alatti ítélete ellen az alperes részéről 19. és 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes megfizetni az I.r. felperesnek 15 napon belül 12.000,- (Tizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 36.000,- (Harminchatezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes az "A" Alapítványhoz intézett 2008. november 2.napján kelt beadványában tett azon tényközléseivel, hogy az I.r. felperes „tudásával visszaélve módszeresen tette tönkre az addig felépített" család életét, „visszaélt az orvos-beteg közti kapcsolatával, amit anyagi haszonszerzésre is felhasznált", míg a II.r. felperes „a család által alapított Kft-t csődbe juttatta", a fia „tulajdonát képező ... nyaralót a doktornő anyjának játszotta át fele áron", a fia vállalkozásából „havi félmillió forintot kilopott", továbbá „tönkretette a fiát, a vállalkozásával együtt", megsértette a felperesek jó hírnevét és becsületét. Kötelezte az alperest, hogy nem vagyoni kártérítés címén 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 600.000,- forintot és annak 2009. június 14.napjától járó kamatait. A II.r. felperes 500.000,- forint nem vagyoni kárpótlás megtérítésére irányuló kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 24.000,- forint perköltséget, a II.r. felperest, hogy 15

napon belül fizessen meg az alperesnek 18.750,- forint perköltséget és az állam javára 30.000,- forint feljegyzett kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a II.r. felperes és az alperes házassága 1991-ben felbontásra került, majd ezt követően a felek 2007. júliusáig élettársként éltek együtt. Időközben a II.r. felperes 2001-ben agyi infarktuson esett át, a betegségével kapcsolatban 2002-ből az I.r. felperes a "B" Városi Kórház neurológiai osztályának osztályvezető főorvosaként több alkalommal is kezelte őt. Ennek során az I. és II.r. felperesek között bizalmi, érzelmi jellegű kapcsolat is kialakult. Megállapította a városi bíróság, hogy a II.r. felperest 2007. szeptemberétől 2008. márciusáig egy németországi klinikán kezelték. Ugyanezen idő alatt az I.r. felperes ugyanezen a klinikán főorvosként dolgozott, lakhatásukról azonban külön gondoskodtak, a külföldi tartózkodás ideje alatt a II.r. felperes havi 400,- eurót kapott gyermekétől, "C"-től.

A "D" Bt-t 2006. őszén alapították. Ennek beltagja és képviselője a II.r. felperes és az alperes közös gyermeke, "C", kültagja a II.r. felperes volt. A II.r. felperes tagsági jogviszonya 2007. márciusában megszűnt, a Kft. 2009. január 26. napjától kezdődően felszámolás alá került.

Rögzítette a megyei bíróság, hogy a perben nem álló "C" a tulajdonát képező ... ingatlan 1/2 tulajdoni hányadot 2007. augusztus 21. napján adásvételi szerződés útján, 4.000.000,- forint vételár ellenében az I.r. felperes édesanyjára ruházta át. Az adásvételi szerződéssel kapcsolatban utóbb büntetőeljárás indult, majd a szerződéstől az I.r. felperes édesanyja elállt, egyúttal a részletekben teljesített vételár visszafizetése érdekében a "B" Városi Bíróság előtt pert indított "C" ellen.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a kereseti kérelemben sérelmezett, az alperes által az "A" Alapítványhoz címzett, 2008. november 2. napján kelt beadványa - melyben az alperes ismertette az I. r. felperesnek a II.r. felpereshez fűződő kapcsolatát - tartalmazta a kereseti kérelem tárgyául szolgáló kijelentéseket. Az alapítvány az alperes meghatalmazása alapján 2008. november 12. napján bejelentést intézett az ÁNTSZ ... Regionális Intézetéhez, mellékelve az alperes beadványát. Az ÁNTSZ a bejelentést a Magyar Orvosi Kamara ... Megyei Területi Szervezetének Etikai Bizottságához továbbította, amely a 2009. március 31. napján meghozott ... ügyiratszámú határozatában megállapította, hogy az I.r. felperes etikai vétséget nem követett el. A Kaposvári Városi Bíróság a 2009. július 14. napján kelt és július 17. napján jogerőre emelkedett 14.B.122/2009/17. számú ítéletével megállapította az alperes bűnösségét 2.rb. rágalmozás vétségében valamennyi a kereseti kérelemben is sérelmezett kijelentés vonatkozásában.

A megyei bíróság hangsúlyozta, hogy a felperesek által sérelmezett tényközlések vonatkozásában a Pp. 4. §. (2) bekezdése alapján a büntetőeljárás során hozott jogerős ítélete jelen perben eljáró bíróságot is kötötte. Rámutatott, hogy ezt meghaladóan az alperes nem bizonyította az általa közölt tények valóságtartalmát. Erre tekintettel valamennyi sérelmezett

kijelentés vonatkozásában megállapította a Ptk. 76. §., valamint Ptk. 78. §. (1) és (2) bekezdése szerinti jogsértés megtörténtét.

A II.r. felperes által előterjesztett nem vagyoni kárpótlással kapcsolatban kifejtette, hogy az azzal kapcsolatban rá háruló bizonyítási tehernek a II.r. felperes nem tett eleget. Az alperes által is hivatkozott, a II.r. felperes bűnösségét kimondó ítélet pedig ellentmond annak, hogy az alperesi kijelentések miatt rendült volna meg a II.r. felperes üzleti hitele.

Az I.r. felperes 1.000.000,- forint nem vagyoni kártérítés iránti igényét a megyei bíróság részben találta alaposnak. Ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy a felperes bizonyította: az alperesi közlés és az annak folytán indult eljárások eredményeként a betegek bizalmatlanokká váltak vele szemben és a történetek pszichésen is megviselték. Ugyanakkor bizonyítatlan maradt az, hogy az alperes magatartásának következményeként az orvoskollégák távolságtartással viseltettek az I.r. felperes iránt, illetőleg, hogy betegeinek száma csökkent és emiatt jövedelme is elmaradt a korábbiakhoz képest.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. §. (1) bekezdés alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperesi keresetek teljes körű elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy magatartása nincs összefüggésben az etikai eljárással és annak esetleges következményeivel. Hangsúlyozta, hogy beadványát az "A" Alapítványhoz intézte, az I. r. felperes ellen indult etikai eljárást nem ő kezdeményezte. Álláspontja szerint a büntetőeljárásban megállapított becsületsértés vétsége önmagában még nem jelenti személyhez fűződő jogok megsértését is, illetőleg az ilyen jellegű jogsérelem - további hátrányok bekövetkezése nélkül - nem alapozza meg a felperesek nem vagyoni kárpótlás iránti igényét. Arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen értékelte "E" tanú vallomását és a további tanúvallomások sem támasztják alá az I.r. felperessel szemben kialakult bizalmatlanság tényét. Hangsúlyozta, hogy a perben meghallgatott tanúk nem tekinthetők elfogulatlanoknak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként "C"-t, aki a családi élet tönkretételével és az orvos-beteg kapcsolat visszaélészerű felhasználásával kapcsolatban tudott volna nyilatkozni. Kérte a másodfokú eljárásban a tanú meghallgatását.

A másodfokú eljárás során a II.r. felperes 2011. január 30. napján elhunyt. A Győri Ítéltábla Pf.V.20.266/2010/5. számú, 2011. május 17-én kelt végzésében a II.r. felperes által előterjesztett kereset fellebbezéssel érintett része tekintetében a pert megszüntette és az elsőfokú ítéletnek a II.r. felperes vonatkozásában a jogsérelmet megállapító rendelkezését hatályon kívül helyezte.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékokat összességükben helyesen, a Pp. 206. §. (1) bekezdésében írtaknak megfelelően, okszerűen mérlegelve helyes tényállást állapított meg és az abból levont jogi álláspont is helytálló.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiakra mutat rá:

Tényként állapítható ugyan meg, hogy a 2008. november 2. napján kelt beadványt az alperes nem az Orvosi Kamara Etikai Bizottságához, hanem az "A" Alapítványhoz címezte, ugyanakkor a keresetlevélhez F/2. alatt csatolt, az ÁNTSZ-hez intézett bejelentés alapján az is megállapítható, hogy az alapítvány az alperes meghatalmazása alapján járt el az I.r. felperes etikai felelősségre vonását kezdeményező eljárás során.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a Kaposvári Városi Bíróság 14.B.122/2009/17. számú ítélete a Pp. 4. §. (2) bekezdése alapján a jelen eljárásban kötötte a bíróságot. A polgári per bírósága nem utasíthatja el a személyhez fűződő jog megsértése miatt indított keresetet, ha ugyanazon cselekmény miatt a büntető bíróság az elkövető bűnösségét megállapította (BH 2001.367.).

Az elsőfokú bíróság ítéletében kellő indokát adta annak is, miért mellőzte "C" tanúkenti meghallgatását. Erre, valamint a hivatkozott Pp. 4. §. (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az ítéletábra is szükségtelennek tartotta az alperes által a fellebbezésben előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítését.

A nem vagyoni kárpótlás körén belül az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I.r. felperes az őt ért hátrányokat - a betegek bizalmatlanná válását és azt, hogy a történetek őt pszichésen megviselték - bizonyította. A fellebbezésben írtakkal ellentétben "E" tanú nemcsak arról számolt be, hogy a történetek ellenére az I.r. felperes betege maradt, hanem arról is, hogy az alperes által elkövetett jogsértés az I.r. felperest élenként foglalkoztatta és az szóbeszéd tárgyát képezte. Ugyanilyen tartalmú vallomás tett "F". "G" tanúvallomása ugyancsak alátámasztotta, hogy a történetek az I.r. felperest pszichésen megviselték és az I.r. felperes ellen indult eljárás a betegek körében is szóbeszéd tárgyát képezte.

Önmagában az a körülmény, hogy a tanúk közül ketten ("E" és "F") változatlanul az I.r. felperes betegek, nem eredményezi azt, hogy e tanúvallomásokra az elsőfokú bíróságnak ne kellett volna figyelemmel lennie. Hangsúlyozza az ítéletábra, hogy e két, az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt tanúvallomás egyezik a teljes mértékben érdektelen "G" tanúvallomásával.

Az elsőfokú bíróság az I.r. felperes javára megítélt nem vagyoni kárpótlás összegét is helyesen az azt megalapozó körülmények feltárásával és helytálló mérlegelésével állapította meg.

Mindezekre tekintettel az alperesi fellebbezésben írtak nem adnak alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

Megjegyzik az ítéletábra, hogy a másodfokú eljárás során az alperes által tett előadás a II.r. felperes végrendeletével és a II.r. felperes halálát követően lefolytatott hagyatéki eljárással kapcsolatban a jelen eljárásban azért nem bír jelentőséggel, mert abból nem állapítható meg,

hogy a II.r. felperes mikor létesített élettársi kapcsolatot az I.r. felperessel. A végrendelet - és értelemszerűen a hagyatékátadó végzés is - időben későbbi, mint a jelen eljárás tárgyául szolgáló események.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. felperes vonatkozásában a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban vesztes alperes a Pp. 239. §. és 78. §. (1) bekezdés alapján köteles megfizetni az I.r. felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét. Az ügyvédi munkadíj Áfát is magában foglaló összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.). IM rendelet 3. §. (1) bekezdés, (2) bekezdés, (5) és (6) bekezdései alapján rendelkezett.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes a már hivatkozott Pp. 239. §. és 78. §. (1) bekezdés, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §. (2) bekezdés alapján köteles az állam javára megfizetni.

Győr, 2011. július 5. napján

Dr. Lezsák József sk.	Dr. Szalay Róbert sk.	Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó